

[Viggo Starcke.]

Jeg personlig så den nye grundlovs betydning først og fremmest i, at Grønland blev en del af det danske rige. Grønland kan gå en stor fremtid i møde i de kommende år. Dog mener mange, at der er en fare for, at den ny tids ordninger deroppe kan slæbe en for stor hale af administration med sig. Jeg tror, den grønlandske befolkning selv vil være interesseret i at holde bureaukratiet indenfor naturlige grænser.

Vi ønsker også fremgang for den færøske befolkning, og vi ønsker et godt og venskabeligt forhold til Island.

Angående det påtænkte lovforslag om afgivelse til Island af håndskrifter, der tilhører danske samlinger, vil jeg finde det ganske retfærdigt, at Island får de håndskrifter, som det har ret til. Derimod vil jeg ikke finde det retfærdigt, hvis der gøres krav på håndskrifter, som Island ikke har ret til. Island har en ubestridt ret til det åndelige indhold af sin store åndelige indsats i den vestlige verdens litteratur; men det åndelige indhold er i dag tilgængeligt for enhver islænder, medens selve de gamle kalveskindsbøger ikke er et åndeligt, men et materielt problem. Disse håndskrifter har aldrig tilhørt Island som sådant. De er af enkelte islændinge foræret, solgt eller bortbyttet, og dermed er den juridiske ejendomsret opført. Det skal stå helt klart, at Danmark har en uangribelig juridisk og moralsk ret til disse håndskrifter, og for mig at se er der ikke noget moralsk i at tilsidesætte andre folks juridiske og moralske ret. Hvis man ønsker at give Island en gave ved en højtidelig lejlighed, må man erindre, at en gave kun kan gives af den, der har ejendomsret til det bortgivne. En gave må ikke gives af een part til en anden part på en tredje parts bekostning. Håndskrifterne på Det kgl. Bibliotek kan siges at tilhøre den danske stat, og det er derfor nogle af disse kostbare klenodier, der i givet fald kan komme på tale, men den arnemagnæanske samling på universitetsbiblioteket tilhører ikke staten. Den tilhører ikke engang Københavns universitet, den tilhører et legat, der er lagt under universitetets bestyrelse på kommende slægters vegne, og denne samling bør derfor ligge udenfor diskussionen. Jeg vil gerne spørge den højtærede undervisningsminister, om der foreligger en vurdering af vær-

dien af disse islandske håndskrifter, for mange i den danske befolkning ved ikke, hvad det drejer sig om, og er måske tilbøjelige til at anlægge et Jensen-Brobysk synspunkt som, at det er noget gammelt ragelse. Jeg kan nævne, at Flatøboken og Codex Regis med den ældre Edda antagelig vil kunne sælges for 1 mill. dollars; det er overordentlig kostbare ting, det her drejer sig om, og jeg kan ikke se andet, end at en statsminister i Danmark først og fremmest har til opgave at varetage Danmarks interesser.

I den indre politik lægger vi mærke til, at regeringen ønsker en lav rente, men uden inflatoriske tendenser. Hvis regeringen kan holde den linie, vil den indlægge sig stor ære som den første socialdemokratiske regering, der ikke har lavet inflation. Vi frygter for, at regeringens planer om at bringe Marshallpengene til anvendelse vil kunne fremme inflationen, og jeg vil gerne spørge den højtærede statsminister, om han kan give tilsagn om, at dette ikke vil skabe inflation. Det vil være af betydning at få et klart tilsagn, for inflation er en farlig og ødelæggende ting. Inflation stjæler en del af arbejdslønnen i det skjulte, og når der tales om, at der skal oparbejdes valutareserver, var det af interesse at få at vide, hvor stor man havde tænkt sig en sådan valutareserve skulle være. Hvis alle lande i Vesteuropa oparbejder og anlægger valutareserver, hvem skal så i det lange løb have hvad til gode hos hvem? Det hemmer investeringen, og det hemmer handelen. Den virkelige pengepolitik undgår inflation og frigør pengevæsenet. De penge, som indkommer som erstatning for de tyske flygtninge, bør efter vort skøn naturligt indbetales på reguleringskontoen, for hvis ikke disse penge skulle anvendes til nedbringelse af tyskergælden, hvilke penge skulle så?

Den nye handelsminister synes allerede fra starten at være et problembarn. Hun har ikke fået nogen ubetinget begejstret modtagelse fra handelens side, og jeg ved ikke, om den højtærede handelsminister, den højtærede statsminister eller den højtærede minister uden nogen som helst portefeuille vil forklare nærmere, hvad der egentlig menes med åbningstalens ord om, at regeringen vil bidrage til den europæiske